

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΨΑΛΕΙΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1821 ΕΠΙ ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΔΙΩΓΜΩ
(Ποίημα Ἰωάννου)

ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟΣ.
Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Βασίλισσα τῶν Ἀρχαγγέλων

«Εὐλογητός...», «Κύριε εἰσάκουσον...» καὶ «Θεὸς Κύριος...».
Εἶτα τὸ παρὸν τροπάριον. Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ Θεοτόκῳ, οἱ πιστοί, νῦν προσπέσωμεν, τῶν ἱερέων λαϊκῶν τε ὁ σύλλογος, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες καὶ δάκρυσι θερμοῖς, λύτρωσον τοὺς δούλους σου τοῦ παρόντος κινδύνου, τῆς αἰχμαλωσίας τε καὶ σφαγῆς καὶ ἀγχόνης· κἄν γὰρ ἡμεῖς ἡμάρτομεν πρὸς σέ, σὺ δέ, Παρθένε, τὰ νήπια οἴκτειρον.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν.

Ἦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Πολλοῖς συνεχόμενος.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, τοῖς ἐξ ἄλλοφύλων ἀπειλούντων νῦν καθ' ἡμῶν, φόνον καὶ δεινὴν αἰχμαλωσίαν, σοί, Θεοτόκε, καταφεύγομεν.

Παθῶν καὶ κινδύνων με προσβολή, ἀπειλή σφαγῆς τε καὶ ἀγχόνης ὁδυνηρᾶς, θορυβοῦσιν ἤδη τὴν ψυχὴν μου, σὺ δέ με λύτρωσαι, Πανάμωμε.

Σωτῆρα τεκοῦσα σὺ καὶ Θεόν, σῶσον πᾶν τὸ γένος τῶν ἀθλίων Χριστιανῶν, φόνου καὶ δεινῆς αἰχμαλωσίας, τὰ παρ' ἄλλοφύλων ἀπειλούμενα.

Νοσοῦντες τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ φόβον, Μῆτερ, τοῦ παρόντος νῦν διωγμοῦ, ὡς παραφρονοῦντες ἐν σπηλαίοις καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι κρυπτόμεθα.

Ἦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασία καὶ σκέπη πάντων ἡμῶν πέφυκας, σύ, θεογεννητορ Παρθένε, ὅθεν διάσωσον ξίφους, ἀγχόνης τε, δι' ὧν ἡμᾶς θανατοῦσιν οἱ τῆς Ἄγαρ ἔχγονοι οἱ ἀγριώτατοι.

Ἰκετεύομεν, Κόρη, τοῦ διωγμοῦ λύτρωσαι καὶ αἰχμαλωσίας καὶ φόνου ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, οἴκτειρον νήπια καὶ ἀπειρόκακα βρέφη τῶν καταφευγόντων σοι μόνῃ Πανύμνητε.

Εὐεργέτις καὶ ρύστης χριστιανῶν πέλουσα, Κόρη ἀπειρόγαμε, σὺ διαφύλαξον τῆς αἰχμαλωσίας, ἀπειρογάμους παρθέτους ἀμόλυντους, Δέσποινα, προσκαλουμένας σε.

Χαλεπαῖς τυραννίαις καὶ συμφοραῖς ἅπαντες νῦν περιπεσόντες, Παρθένε, σοὶ καταφεύγομεν, πρόφθασον, λύτρωσαι, αἰχμαλωσίας καὶ φόνου οἴκτειρον, ἐλέησον ἡμᾶς, Πανύμνητε.

Ἦδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Τῶν παθῶν καὶ τοῦ κλύδωνος τοῦ καταλαβόντος ἡμᾶς διάσωσον· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀνεθέμεθα πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μας, Θεοnúμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας ἀξίωσον τοὺς τυραννουμένους ἡμᾶς, Θεόνυμφε, τοὺς πικρῶς τυραννουμένους τε, καὶ βουλὰς τῆς Ἄγαρ διασκέδασον.

Ἐπὶ κλίνης δακρύνοντες τὴν ἡμῶν στρωμνὴν κλαυθμοῖς καταβρέχομεν, τῆς ρομφαίας ἡμᾶς λύτρωσαι ταύτης, Θεοτόκε ἰκετεύομεν.

Οἱ ἐλπίδα σε ἔχοντες ἐν τοῖς πειρασμοῖς αἰεὶ, Θεόνυμφε, πρὸς σέ πάλιν καταφεύγομεν καὶ ἐν τῇ παρούσῃ συμφορᾷ ἡμῶν.

Ἦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐμπλησον, ἀγνή, παρακλήσεως τοὺς δούλους σου, ἀπηλπισμένους ὄντας, Δέσποινα, καὶ πλὴν σου καταφύγιον οὐκ ἔχοντας.

Λύτρωσαι ἡμᾶς τοῦ παρόντος διωγμοῦ, ἀγνή, φόνου, ἀγχόνης καὶ δουλείας πικρᾶς, χριστιανῶν ἢ ἐτοίμη ἀντίληψις.

Λῦσον τὴν δεινὴν ἀγριότητα, Πανύμνητε, ἐχθρῶν τῶν διωκόντων ἡμᾶς, καὶ σωτηρίαν τῇ πρεσβείᾳ σου χορήγησον.

Ἰασαι ψυχῶν τὰς ὀδύνας καὶ σωμάτων ἡμῶν, ἐκάστη ὥρα γὰρ πτοούμεθα ξίφῃ τῆς Ἄγαρ καθ' ἡμῶν ἐτοιμαζόμενα.

Ἦδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θανάτου τοῦ ἐξ ἐχθρῶν νῦν λύτρωσαι, ὀρθοδόξων σὺ τὸ γένος, Παρθένε, ὡς γὰρ δεινοὶ αἰμοβόροι τε κύνες πολλοὺς φονεύουσιν οὗτοι χωρίζοντες τέκνα μητρὸς, καὶ μητέρας τῶν τέκνων, οἱ ἄσπλαγχνοι.

Προστάτιν σε τῶν πιστῶν γινώσκουμεν, σὺ οὖν φρούρησον ἡμᾶς, Θεομητορ, τοῦ διωγμοῦ, καὶ οἰκτίστου θανάτου, καταπιεῖν γὰρ τὸ αἷμα βουλεύονται ἀλλόφυλοι πάντων ἡμῶν, ὡς γὰρ θῆρες ἡμᾶς κατεκύκλωσαν.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς σε ἔχομεν, καὶ λιμένα σωτηρίας, Παρθένε, σοὶ τοιγαροῦν καταφεύγομεν πάντες, ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων ὁ σύλλογος, οἰκτείρησον τοὺς στεναγμοὺς τῶν εἰς σέ ἐλπίζόντων, Θεόνυμφε.

Ἐν κλίνῃ ὡς τεθνηκότες κείμεθα ἐκ τοῦ φόβου, Θεοτόκε Παρθένε, πῶς γὰρ αὐτοῖς ἀντιστῶμεν ἐνόπλοις τοῖς δυσσεβέσιν ἡμεῖς ὄντες ἄοπλοι; σὺ οὖν γενοῦ ἡμῖν, Ἀγνή, ὄπλον καὶ τεῖχος ἀπόρθητον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου...

Ἐπίβλεφον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε...

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐπίβλεψον, Δέσποινα, ἐπὶ τοὺς δούλους τοὺς σοῦς, φυλάττουσα ἅπαντας ἀπὸ ἐχθρῶν δυσμενῶν καὶ πρόφθασον, λύτρωσαι φόνου, αἰχμαλωσίας καὶ δεινῆς τυραννίας, τῆς νῦν ἀπειλουμένης καθ' ἡμῶν τῶν ἀθῶων, τῶν καταφευγόντων, Παρθένε, ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ λοιπὰ συνήθη τῆς Παρακλήσεως.
Ῥοδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἐθέλουσα, Μῆτερ θεοχαρίτωτε, ἰκέτευσον τὸν κτίστην Θεόν τε καὶ Υἱόν σου, διασῶσαι τοὺς δούλους σου, ἀπὸ ἐχθρῶν δυσμενῶν, ἀγχόνης τε καὶ ξίφους.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους καὶ πηγὴν εὐσπλαγχνίας, Ἄγνή, σὲ ἔγνωμεν, διάσωσον πᾶν τάγμα λαοῦ, καὶ ἱερέων, ἐνδεῶν καὶ πλουσίων τε φονευομένων πικρῶς παρὰ τῶν ἄλλοφύλων.

Θησαυρὸς σωτηρίας τῶν πιστῶν αὐτῶν ὑπάρχεις, Θεοχαρίτωτε, ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους, ἐπάκουσον, Παρθένε, στεναγμοὺς τῶν βοῶντων σοι σῶσον ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς, πικρῶς φονευομένους.

Σωμάτων τυραννίας καὶ ψυχῶν τὰς ὀδύνας σὺ παραμύθησον, γονέων ἀτεκνίαν, καὶ τέκνων ὀρφανίαν νῦν οἰκτείρησον, Δέσποινα, σὺ γὰρ θερμὴ τῶν πιστῶν ὑπάρχεις προστασία.

Ῥοδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, ρῦσαι φόνου καὶ πικρᾶς τυραννίας, ἵνα σε ὑμνῶμεν, Ἄγνή, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ ἀσθενείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ, Παρθένε, ἀναλόγους τὰς ὀδύνας παρέχου· οἶδας γὰρ ἀνθρώπων ἡμῶν τὴν ἀτονίαν.

Τῶν πειρασμῶν νῦν ἐλευθέρωσον, Κόρη, καὶ πικρᾶς αἰχμαλωσίας καὶ φόνου· σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἔχομεν εἰς αἰῶνας.

Τοὺς φονευθέντας μέχρι τοῦδε πιστοὺς σου ἐν χορῶν κατάταξον μαρτύρων, ὡς ὁμολογοῦντας, Παρθένε, τὸν Υἱόν σου.

Ῥοδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροὴν τὴν τῶν δακρύων βλέπουσα, Παρθένε, τῶν ἡμετέρων ἐλέησον, οἴκτειρον, διωκομένους τοὺς πίστει σοὶ καταφεύγοντας.

Λιμὴν καὶ ὄρμος τῶν τυραννουμένων ὑπὸ ἐχθρῶν ἄλλοφύλων, Πανύμνητε, καὶ διατήρησον πάντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Φωτὸς τοῦ ἀνεσπέρου πλήρωσον, Παρθένε, τοὺς φονευθέντας πιστοὺς σου ὑπὸ ἐκφύλων ἐχθρῶν καὶ τοῖς τῶν μαρτύρων συγκαταριθμησον.

Χαρᾶς, Παρθενομητορ, καὶ παρηγορίας τὸν σὸν λαὸν τὸν πανά-

θλιον ἔμπλησον, τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ φόνου διαφυλάττουσα.

Μεγαλυνάρια, ὧν ἡ ἀκροστιχὶς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα.

Τὴν ὑψηλοτέραν.

Ἰλεως, Παρθένε, ἡμῖν γενοῦ, καὶ ἐν τάχει σῶσον ἡμᾶς πάντας τοῦ διωγμοῦ, φόνου καὶ ἀγχόνης, πικρᾶς αἰχμαλωσίας καὶ βουλᾶς τῆς Ἄγαρ διασκέδασον.

Ὡς ἐβόα πάλαι πρὸς τὸν Θεὸν τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ τὸ ἀθῶον καὶ καθαρὸν, οὕτω, Θεοτόκε, βοᾷ καὶ νῦν τὸ αἷμα τῶν δούλων σου, ἀδίκως ὡς ἐκχυνόμενον.

Αγχόνης καὶ ξίφους οἱ δυσσεβεῖς ἔργον ἐκτελοῦσι τοὺς προκρίτους καὶ ἱερεῖς, πολλοὺς δὲ πενήτων καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης συνάμα, Θεομητορ, καταποντίζουσι.

Νῦν ἀγριωθέντες οἱ δυσσεβεῖς, παγγενῆ ζητοῦσιν, ἐξαλεῖψαι τοὺς εὐσεβεῖς, ὃ ἤλιε φριζὼν ἀνόμων τὴν μανίαν, σὺ δέ, Παρθενομητορ, τούτους ἐκδίχσον.

Νεῦσον παρακλήσεις ἱκετῶν, οἴκτειρον καὶ ρῦσαι, Θεοτόκε, τὸν σὸν λαόν, τοῦ παρόντος φόνου καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ μὴ παρατηρήσης τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Οἶδα, Δέσποινά μου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐν ἀμαρτίαις ἐσμὲν ἄξιοι σῆς ὀργῆς σὺ δέ, Θεοτόκε, οἴκτειρησον καὶ σῶσον τὰ νήπια καὶ βρέφη τὰ ἀπειρόκακα.

Ἰψωσον τὸ κέρασ Χριστιανῶν, τῶν τυραννουμένων ἐξ ἀγρίων ἀλλογενῶν καὶ γὰρ ἀμαρτίας ἐσμὲν πεποιηκότες ἀλλ' ἐν σοί, Θεοτόκε, πάντων ἐλπίζομεν.

Πρὸς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Ὡσπερ ἐν ὄνειρῳ τῷ βασιλεῖ ἐρρύσω ἐκ θανάτου ἐν φυλακῇ τοὺς τρεῖς στρατηλάτας, οὕτω καὶ νῦν λυτρώσης ἡμᾶς τῆς καταδίκης, πάτερ Νικόλαε.

Ἰπὲρ τῶν φονευθέντων.

Ψυχὰς τῶν σῶν δούλων, Χριστὲ Σωτήρ, τῶν πεφονευμένων νῦν ἐν τούτῳ τῷ διωγμῷ, ἐν χοροῖς μαρτύρων συναρίθμησον, ὅτι τεθνήκασιν ἐν πίστει σῇ προσκυνοῦντές σε.

Ἐν ὄρεσι φεύγων ὁ δυστυχεῖς, φόβῳ τοῦ θανάτου, ἐν σπηλαίοις, ὅπαῖς τῆς γῆς, προσφέρω σοι, Σῶτερ, θερμῶς τοὺς ὕμνους τούτους, ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πάντων τῶν προσκυνούντων σε.

Τὸ Τρισάγιον καὶ εἶτα τὰ παρόντα.

Τροπάριον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντας διαφύλαξον, ἀγνή, τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε, Κόρη, ἀπὸ τοῦ νῦν διωγμοῦ, σφαγῆς καὶ ἀγχόνης τε αἰχμαλωσίας πικρᾶς, καὶ βουλᾶς διασκέδασον ἀγρίων βαρβάρων· οὗτοι γὰρ βουλεύοντες ἐκχέειν αἷμα ἡμῶν· φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, Παρθένε, οἴκτειρον παιδία καὶ βρέφη, σκέπασον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἔτερον.

Ἄφνω νῦν κατέλαβεν ἡμᾶς διωγμός, σφαγὴ καὶ ἀγχόνη ὑπὸ βαρβάρων ἐχθρῶν, οὗτοι γὰρ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς ὡς κύνες πολλοὶ καὶ τὸ αἷμα ἐκχέουσιν ἡμῶν τῶν ἀθώων, καταιχμαλωτίζοντες ἡμῶν τὰ τέκνα πικρῶς, ποῦ οὖν καταφύγωμεν, Κόρη, πλὴν πρὸς σὲ Θεοῦ τὴν Μητέρα, τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον;

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει καὶ ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.

Ἐλα, Ἰησοῦ Χριστέ μου, καὶ θέσε σὲ ἐνέργεια τὰ σχέδια τῆς Θείας Προστασίας Σου.